

၅၁၂

နတ်ဆိုးကျိန်စာ

GRAPHIC DESIGN
THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

ဒိုရေ × မီ × ဖာဆိုလာ × × ဖာဆိုလာ × × ဖာ × × ဆို × × လာ
ဒိုရေ × မီ × ဖာဆိုလာ × ×

ဦးသောင်းကျော် စန္ဒရားခလုတ်တွေပေါ် လက်ချောင်းတွေ လှုပ်ရှား
တီးခတ်ရင်း ဖာဆိုလာတွင် တစ်နေသည် ။ ရှေ့မဆက်တတ်တော့။

ရင်ထဲမှာ အနုပညာစိတ်ရှိနေပေမယ့် အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ အ
နုပညာတေးသွားတွေကို မဖန်တီးတတ်တော့ ရမ်းသမ်းပြေးလွှားနေတဲ့
လက်ချောင်းတွေမှာ အနုပညာခံစားမှု မစီးဆင်းတော့။

ထို့ကြောင့် ဖာဆိုလာ ဖာဆိုလာနှင့်ပဲ ရှေ့ဆက်တက်၍ မရတော့တာ
ဖြစ်သည် ။

"လေးလေး မနက်စောစောစီးစီး ရထားစက်ခေါင်းလို အသံမျိုးကြီးနဲ့
ပေါက်ကရမိန်းမတွေကို ခေါ်တာတော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ခေါ်ချင်ရင်
လည်း ညဘက်မှ သူတို့ ရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်သွားရှာ
ပေါ့"

ဘယ်အချိန်တည်းက လှောင်ပြောင်ဖို့ ရောက်နေသည် မသိသော
အာကာမင်းသျှိုကို ဦးသောင်းကျော် ပြူးကြည့်လိုက်ပြီး

"ဟာ ဟေ့ကောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တီးရင်း တီးရင်း သံစဉ်ပျောက်နေလို့ ဆတ်တင့်ငုံဖြစ်နေရတဲ့ ကြားထဲ"

"လေးလေးဘာတွေ ဆန့်တင့်ငုံဖြစ်နေလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ"

"ဟေ့ကောင် မင်းက ဘာသိတာလဲ"

"ဟိုဘက်အိမ်က အပျိုကြီးကိုလေ"

အကာမင်းသျှံစကားကြောင့် ဦးသောင်းကျော် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်လိုက်ပြီး

"သူ သူက ငါ့ကို ကြိုက်မယ့်ပုံမပေါ်ပါဘူးကွာ"

"ဒါကြောင့် လေးလေးက ဖာဆိုလာချည်းပဲ လှိမ့်အော်နေတာမဟုတ်လား၊ တော်ကြာ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတုန်း ဦးလေးရဲ့ ဖာဆိုလာဆိုတဲ့ အသံကြီးကြားပြီး သူတို့ ကို ခေါ်တယ်ထင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာဦးမယ်"

အမြဲတမ်း ဗရွတ်ရွတ်တပြောတတ်သော တူတော်မောင်ကို မကျေမနပ်ကြည့်ရင်း ဦးသောင်းကျော် စန္ဒရားခုံမှ ထလိုက်သည် ။

"တော်ပြီကွာ မင်းလာတာနဲ့ မုခ်ပျက်သွားပြီ"

"မုခ်ပျက်ရင် မုန့်ဖိုးပေးလေ"

"မင်းမာမီဆီ လှမ်းတောင်းပါလား"

"ဟိုနေ့က တောင်းပြီးပြီ၊ ဆယ်သိန်းပို့လိုက်တာ ကုန်ပြီ၊ ဒီနေ့ပါ ထပ်တောင်းရင် ပြင်သစ်ကနေ ကဆုန်ပေါက်ပြီး ပြေးလာလိမ့်မယ်"

ဆယ်သိန်းကို ရက်ပိုင်းအတွင်း ကုန်အောင်သုံးလိုက်သည် ဆို၍ ဦးသောင်းကျော် မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။

"မင်း ဘာတွေလုပ်လို့ ရက်ပိုင်းအတွင်း ကုန်သွားရတာလဲ၊ ဟာကွာ မင်းအဖေတွေ အမေတွေ ဟိုမှာ ရှာသမျှ မင်းက ခိုင်ခံ့ထိုင်ပြီး သုံးဖြုန်း ပေးနေတာပဲ"

"ကုန်ကျစရာကိစ္စလေးတွေ ပေါ်လာလို့ ပါ လေးလေးရာ၊ ကဲပါ တစ် သိန်းလောက်ပေးပါ"

"ရှိဘူး သွား ငါလည်း ငါ့ငွေနဲ့ ငါ ချိန်သုံးနေရတာ၊ မင်းကိုပေးဖို့ မရှိ ဘူး"

"ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းတောင် ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပါ ဖြစ်နေ ရတဲ့ ကြားထဲ"

"ဟွန်း ကပ်စေးနဲ့ကြီး ရှိသမျှငွေတွေကျတော့ ဘဏ်ထဲထည့်ထားပြီး မသိတာကျနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် လူပျိုမှိုတက်ကြီး ဖြစ်နေတာ"

မကျေမနပ် တွတ်ပွတွတ်ပွပြောပြီး ခြေသံတုန်းတုန်းနင်းကာထွက် သွားသော တူတော်မောင်ကိုကြည့်ပြီး အလိုလိုနေရင်း သက်မချလိုက်သ ည် ။

ဒီကောင် ငွေသုံးပုံက လမ်းပေါ်က ကျောက်ခဲတွေကောက်ပြီးသုံးနေ ရတယ်များ ထင်နေသလားမသိ။ သုံးလိုက်တာမှ ပိုးစိုးပက်စက်။ တူ လေးနှစ်ယောက်ရှိပါတယ် စရိုက်ချင်းက ဆီနဲ့ ရေ။ ငပိနဲ့ ချစ်။ ကျောက် ခဲနဲ့ ပတ္တမြားလို ယှဉ်လို့ ကို မရတာ။ အကြီးကောင် ဝေယံမင်းသျှိုက ဆ ရာဝန်။ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောစရာမရှိအောင်ကို မြင့်မြတ်တည်ကြ ည်သူ။ ဝေယံမင်းသျှိုတွင် အပြစ်ပြောစရာဆိုလို့ ဇီဇာကြောင်တတ်သော အမူအကျင့်တစ်ခုသာလျှင် ရှိ၏။

အငယ်ကောင် အာကာမင်းသျှိုကတော့ ကောင်းကွက်တစ်ကွက်မှ မ

ရှိလောက်အောင်ကို အရာရာကိုညံ့သူ။ ဆယ်တန်းတဘုန်းဘုန်းကျလွန်း၍ မိဘတွေက ဘော်ဒါပို့သည် ။ ပညာအရည်အသွေးမပြည့်မီ၍ ဘယ်ဘော်ဒါကမှ လက်မခံ။ ဆယ်တန်းကို တဘုန်းဘုန်းကျလွန်း၍ မိဘတွေက ကျောင်းဆက်ထားရမှာ ပင် မျက်နှာပူလာရသည့်အဖြစ်။ ပညာရေးဝန်ကြီးက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲဖြေဖို့ မေးခွန်းနှင့် အဖြေလွှာလာပေးပြီး မင်း ဒါကိုသာ ကူးရေးပြီး ဖြေလိုက်တော့ဆိုလျှင်တောင် စုတ်ချာသောလက်ရေးတွေကို စာစစ်ဌာနမှ ဆရာမတွေ မဖတ်တတ်သည့်အပြင် စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံတွေ မမှန်သဖြင့် ကြာပါတယ်ကွာ ကြာပါတယ်ကွာ ဆိုပြီး မင်နီနှင့်မြခနဲ ဖြန်းခနဲ ခြစ်ချလိုက်၍ ဘဲဥပင်ကွဲလောက်မည်မထင်။ အဲလောက်ကို တော်တာပါ။

ဆန့်ကျင်ဘက်ကွာဟနေသော တူနှစ်ယောက်နှင့် နေ့ရက်တွေကို ကျော်ဖြတ်၍ ဦးသောင်းကျော် ခေါင်းမီးခိုးထွက်မတတ်ပါပဲ။

ခုခံအားကျဆင်းမှု ကူးစက်ရောဂါ နှစ်သိမ့်ဆွေးနွေးပညာပေးဆိုင်ရာ အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲ အစည်းအဝေးခန်းမထဲမှ ထွက်လာသော ဝေယံမင်းသျှံသည် ညက တစ်ညလုံး ဂျူတီဝင်ထားပြီး ဒီနေ့မနက် အိမ်တန်းမပြန်အားဘဲ ကူးစက်ရောဂါနှစ်သိမ့်ဆွေးနွေး ပညာပေးအစည်းအဝေးကို တက်ရသေးသည် ။

သူ့အဖို့ တစ်နေ့တာပတ်လုံး အနားယူချိန်မရှိအောင် အလုပ်တွေက ဒေါင်ချာဆိုင်းနေရသည် မို့ အိပ်ချိန်စားချိန်ပင် သိပ်မမှန်တော့ လူကညောင်နာနာပင် ဖြစ်နေသည် ။

"ဒေါက်တာသျှံ မဟုတ်လား"

ခပ်လေးလေးလှမ်းနေသော ခြေလှမ်းတွေက ချိုကြည်ကြည်အသံလေးကြောင့် ခေတ္တရပ်ပြီး ငဲ့ကြည့်လိုက်သည် ။ ဆရာဝန်မလေးတစ်

ယောက်ဟု တန်းခနဲ သိရလောက်အောင် ဂျူတီကုတ်အဖြူရောင်လေးနှင့် ယဉ်စစ်ပြီးပြနေသော ထိုမိန်းကလေးသည် အလွန်လှသော မိန်းကလေးဟု ချက်ချင်း မှတ်ချက်ချရလောက်အောင် အလှတရားတွေထဲမှ အကြည့်တွေ မခွာချင်။

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော့်ကို သိနေတာလား"

"ဒေါက်တာသျှိုကို အရင်က နာမည်ပဲကြားဖူးနေတာပါ။ ခုမှ ပဲ လူကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးတော့တယ်။ ကျွန်မ နာမည်က ကံ့ကော်ပွင့်ပါ။ ဒီဆေးရုံကို ဒီနေ့ပဲ ပို့စ်စတင်ကျတာလေ။ အလုပ်တာဝန်ကတစ်ဖက် Thesis (သီးဆစ်) တင်ချင်တာကတစ်ဖက်မို့ ဟောဒီ ကူးစက်ဆေးရုံကို ရွေးမိသွားတယ်"

ဒီမိန်းကလေး အာဂသတ္တိပဲဟု စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးလိုက်သည် ။

"ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဒေါက်တာ သိနေတယ်ဆိုတာက"

သျှိုအမေးကြောင့် ကံ့ကော်ပွင့် သေသေသပ်သပ်လေး ပြုံးလိုက်သည် ။ ထိုအပြုံးသည် အင်မတန်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးဟု မှတ်ချက်ချမိပြန်သည် ။

"ကံ့ကော်ပွင့်ရဲ့ ဆရာအရင်းဖြစ်တဲ့ ပါမောက္ခဒေါက်တာ ဦးနိုင်ဝင်းရှိန်က ဒီဆေးရုံကိုလွှဲပေးလိုက်တာ အဲဒီဆေးရုံမှာ ဆရာရဲ့ တပည့် ဒေါက်တာ ဝေယံမင်းသျှို ရှိပါသတဲ့ ဆေးလောကမှာ ဆိုရင် ဒေါက်တာသျှိုလို့ သိထားကြတယ်တဲ့ ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီမှန်သမျှ ဒေါက်တာသျှိုဆီက တောင်းပါတဲ့ "

"ဪ ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်ပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကံ့ကော်က ဒေါက်တာသျှိုရဲ့ ဂျူနီယာပါ"

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်လိုအပ်တဲ့ နေရာမှာ ဒေါက်တာကွံကော်
လို ဆရာဝန်မလေးတွေ ပြောင်းလာတာ ကျွန်တော်အားတက်မိပါတယ်
"

"အဲဒါ ကွံကော်ရဲ့ ဝါသနာလေ၊ ကွံကော်က သူများ တွေစိတ်မဝင်
စားတဲ့ အကြောင်းအရာကို စူးစမ်းလေ့လာချင်တာ
အကျင့်တစ်ခုဖြစ်နေပြီ၊ ခုဆို မြန်မာနိုင်ငံမှာ AIDS လို ကူးစက်ရောဂါနှု
န်းတွေက အရမ်းကိုမြန်နှုန်းမြင့် လာပြီဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အနာဂ
တ်အရေးက အရမ်းကို ရင်လေးစရာကောင်းနေပါပြီ ဒါကြောင့် ဒီရောဂါ
ရဲ့ အခြေအမြစ်တွေကို အသေးစိတ်လေ့လာချင်တယ်
ဘယ်လိုနည်းလမ်းတွေသုံးပြီး ကာကွယ်တားဆီးရင် ရောဂါဖြစ်ပွားနှုန်း
ကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်နိုင်မလဲဆိုတာကို အဖြေရှာချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီ
ကူးစက်ဆေးရုံကို တောင်းလိုက်တာပါ"

"ဒေါက်တာ ကွံကော်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပါတယ်ဗျာ ကွန်ဂရ
က်ကျူလေးရှင်းပါ"

ရင်ထဲမှာ အထင်ကြီးစိတ်တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်
သည် ။ အပြီးတွေသည် နွေးမြနေသလို လက်ဖဝါးနှုတ်တို့ သည် လည်း
ထွေးအိနုဖတ်နေပြန်ပါသည် ။

ငေါင်းစင်းစင်းဖြစ်နေသော ဒေါက်တာသျှို ရင်ထဲ လတစ်စင်းအလို
လိုဝင်သာသွားသလိုပါပဲ

***

အခန်း (၂)

"ဟဲ့ သီတာလင်း သီတာလင်း ဘယ်သွားကြလဲ၊ တစ်ကောင်မှ မရှိကြဘူးလား"

အဖေခေါ်သံကြောင့် ဝိုင်း ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသည်။ စာကျက်ရင်း ကိုင်ထားသော လက်ထဲမှ ဘောပင်ကို ဒေါက်ခနဲချပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ကပျာကယာ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

"အဖေ ပြန် လာပြီလား"

"ငါပြန်လာလို့ နင့်မျက်စိရှေ့ရောက်နေတာပေါ့၊ နင်သောက်လုံးမမြင်ဘူးလား"

ရင့်သီးသောစကားလုံးတွေက အဖေထံမှ နေ့စဉ်ကြားနေကြမို့ ဝိုင်းအတွက် မဆန်းတော့ပေမယ့် အဖေပြန်လာတာတောင် အိမ်ကိုပြန်မရောက်သေးသော အမေ့အတွက် ဝိုင်း ပူပန်စိုးထိတ်မိပါသည်။

"နင့်အမေရော"

"အပြင်ခဏသွားတယ် အဖေ၊ ဟို ခု ခုလေးတင်ပါ အဖေ လမ်းထိပ်မှာ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား"

အမေ့ကို အပြစ်မဆိုသာအောင် စကားဖြင့် ချုပ်လိုက်သည်။

"အဲ့ကောင်မက ဘာလို့ အပြင်ခဏ ထွက်သွားရတာလဲ ဘယ်လင်ငယ်နဲ့ သွားချိန်းတွေ့နေလို့လဲ"

မကြားဝံ့ မနာသာတွေ ဆက်တိုက်ထွက်တော့မည်မို့ ဝိုင်းအချိန်မီ အကြောင်းပြချက်ပေးမှ ရတော့မည်။

"မဟုတ်တာ အဖေရယ်၊ အဖေပြန်လာရင် အရက်နဲ့ မြည်းရအောင် ဆိုပြီး လမ်းထိပ်က ဒေါ်အမိနာဆီမှာ အမဲကြော် သွားဝယ်တာပါ"

အမေပြန်လာလျှင် အမဲကြော် ပါမပါတော့ မသိ၊ ခုလောလောဆယ် အဖေဒေါသမုန်တိုင်းတွေ ဒီထက်ပိုပြီး ပြင်းထန်မလာခင် မက်လုံးလေး ပေးထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

အဖေသည် မိသားစုကို ဝမ်းဝ ခါးလှအောင် ရှာမကျွေးချင်သာနေရမည် မိသားစုအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်းပြောဆိုဆက်ဆံပြီး အမြဲအနိုင်ယူတတ်တာတော့ အဖေ့ထံမှ ဉာဉ်ဆိုးတစ်ခုသာဖြစ်သည် ။

မိန်းမငယ်ငယ်လေးယူထားပြီး ချစ်ခင်ကြင်နာယုယမှုတွေမပေးဘဲ အမြဲတမ်း ကြမ်းတမ်းစွာဆက်ဆံသော အဖေ့ကို အမေကလည်း တစ်စက်မှ မငြိုငြင်ခဲ့တာကိုတော့ ဝိုင်း မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်ခဲ့။

ဝိုင်း သိချင်တာက အဖေက ဘာကြောင့် အမေ့ကို ပိုးစိုးပက်စက် နိုင်နင်းပြီး အမေက အဖေ့ကိုဘာကြောင့် အလျှော့ပေးဆက်ဆံသလဲဆိုတာ ပါပဲ။

"ဟဲ့ကောင်မ ဝိုင်း၊ ဘာဝိုင်နေတာလဲ နင်ပါ နင့်အမေလို လင်ပူမိနေပြီလား ဟမ်"

အိမ်ထရံချပ် အိမ်နဲ့ချိုင့်ဝင်သွားအောင် မှီထိုင်ချရင်း ပြောလိုက်သော အဖေစကားက သမီးတစ်ယောက်ကို မပြောသင့် မပြောထိုက်သည့်စ

ကား။ ဝိုင်းအဖို့ တော့ ရိုးနေပါပြီ။

"ဟာ အဖေကလည်း ဘာလို့ လင်ပူမိရမှာ လဲ၊ ဝိုင်းမှာ ပူစရာလင်မရှိသေးဘူး၊ အမေသာ အဖေအတွက်ကြောင့် လင်ပူမိနေရတာ"

"အောင်မာ ကောင်မ အဖေကိုများ တစ်ခွန်းမကျန် ဝက်ကန်းပက်ပြန်ပက်နေတယ် ပါးရိုက်ထည့်လိုက်ရ"

ပါးရိုက်ဖို့ အဖေ လက်နှင့်ရွယ်တုန်းရှိသေးသည် ဝိုင်းကလည်း နပ်ပါသည်။ ။ အိမ်နောက်ဖေးခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ထပြေးလာလိုက်သည်။ ။

ပြီးမှ တယ်လီနောဖုန်းလေးဖြင့် အမေ့ဆီ လှမ်း၍ အဖေမသိအောင် ခိုးဆက်လိုက်သည်။ ။

"အမေ ဘယ်မှာ လဲ၊ အဖေပြန်ရောက်နေပြီ၊ အမေ့ မတွေ့လို့ ဝိုင်းကို ရစ်နေတယ် အမေရ၊ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ ပြန်လာရင်းနဲ့ လမ်းထိပ်မှာ အမေ့ ကြော်ဝယ်ခဲ့ဦးနော်၊ အမေ အဲဒါသွားဝယ်တယ်ဆိုပြီး ညာပြောထားတာ"

အတိုင်အဖောက်မညီမှာ စိုး၍ အမေ့ကိုအသေးစိတ် လှမ်းမှာ ရသေးသည်။ ။ အမေကတော့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်ဟု ပြောသည်။ ။

အမေ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ရံဖန်ရံခါ ခုလိုမျိုး ထွက်သွားတတ်သည်။ ။

ပြန်လာလျှင် အဖေ့အတွက် ယမကာနှင့် အမြည်းကအဆင်သင့် ပါလာပြီးသား။ ထိုသို့အခြေအနေမျိုးဆိုလျှင် အဖေသည် ဘယ်လောက်ပင် ဒေါသတွေ မိုးပျံ့အောင်ထွက်နေပါစေ အမေ့အပေါ် ဒေါသတွေ ထုတ်မသုံးတော့သလို အယုတ္တ အနုတ္တစကားတွေလည်း မပြောတော့။

ခုလည်း   အမေပြန်လာလျှင်   ထိုအခြေအနေမျိုး
ဖန်တီးလာနိုင်ကောင်းပါရဲ့။ ။

"ဟဲ့ မိဝိုင်း အငယ်တွေရော"

ဝိုင်း အောက်မှ အငယ်သုံးယောက်ကိုတော့ အဖေ ချစ်ရှာပါသည်။ ။

"ကြယ်စင်က ကျူရှင်သွားတယ် အဖေ၊ နေခြည်နဲ့ ကောင်းဆက်က ဟိုဘက်အိမ်မှာ တီဗွီသွားကြည့်တာကို မနှစ်မြို့ပေမယ့် သွားမကြည့်ရ ဟု တော့ ဇွတ်မတားမြစ်။"

‘ငါ့သားသမီးတွေ တီဗွီအပေါ်စက်အောက်စက်လေး ဝယ်ပေးရဦးမယ်’ဟု မကြာခဏ ညည်းတွားတတ်သေးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အဖေမှာ သားသမီးတွေအပေါ်ထားသည့် မေတ္တာတရား ရှိပါသေးလားဟု ဝိုင်း တွေးကာ ကျေနပ်မိပါသေးသည်။ ။

သိပ်မကြာလိုက် အမေ့အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"ရှင် ရောက်တာ ကြာပြီလား ကိုထွန်းသစ်"

"ကြာပြီပေါ့ နင်က ဘယ်လင်ဆီသွားနေတာတုန်း၊ ငါ ဒီအချိန်ပြန် ရောက်မယ်ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား၊ ပြောစမ်း နင် ဘယ်လင်ငယ်နဲ့ သွားတွေ့လဲ"

"မဟုတ်တမ်းတရားတွေနဲ့ လျှောက်မစွပ်စွဲပါနဲ့ ကိုထွန်းသစ်ရယ်၊ အိမ်မှာ ငွေလေးနည်းနည်းပြတ်နေလို့ ဒေါ်ခင်တုတ်ဆီမှာ နေ့ပြန်တိုးလေး သွားထုတ်တာ၊ ရော့ ရှင့်အတွက် သောက်စရာ မြည်းစရာပါ တစ်ခါတည်း ဝယ်လာခဲ့တယ်"

"ကွမ်းရော"

သဒ္ဓါလွန် ဆွမ်းတော်တော်ရ ဆိုသလို အဖေ တစ်ဆင့်တက်ပြီး လောဘဝင်ပြန်သည်။ ။ အမေကလည်း နပ်သည်။ ။ အဖေ့အပေါ်ချစ်တာ ရေမီးအစုံ။

"ပါပါတယ်တော် ရှင့်အကြိုက် ဆင်ကနယ်နဲ့ နှပ်ဆေးများများ "

အဖေ့ရှေ့ကို အရက်ပုလင်းရော အမြည်းထုပ်နှင့် ကွမ်းယာထုပ်ကိုပါ ချပေးနေသော အမေ့ကို ဝိုင်း ထရံပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်ပြီး ရင်ထဲ မှာ မကောင်း။

တကယ်ဆို အမေ တော်တော်လှပါသည် ။
အသက်လေးဆယ်ပင်မပြည့်သေးသော အမေသည် အသက်ငါးဆယ် ကျော် အဖေ့ကို ဘယ်သောအခါမှ ငြူစူပြောဆိုလေ့မရှိတာကြောင့် ဝိုင်း အမေ့ကို အဖေ့ထက်ပိုချစ်သည် ဟု ဝန်ခံပါသည် ။

"သမီး ဝိုင်းရေ"

"ရှင် အမေ"

ထရံပေါက်နား ထိုင်ချောင်နေသော ဝိုင်း အမေ့ခေါ်သံကြောင့် အသံ လှမ်းပြုလိုက်သည် ။

"ညည်းအဖေသောက်ဖို့ ဖန်ခွက်နဲ့ ရေတစ်ခွက်ပါ ခပ်ခဲ"

"ဟုတ်"

သစ်သားပန်းကန်စင်ဘေးရှိ ရေအိုးထဲမှ ရေတစ်ခွက်ခပ်လိုက်ပြီး ပန်းကန်စင်ပေါ်တွင် မှောက်ထားသော ဖန်ခွက်အပိုတစ်ခွက်ကို ယူပြီး အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်သည် ။

ဝိုင်း လက်ထဲမှ ရေဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူသော အဖေမျက်နှာပေါ် လေပြည်တွေ ဖြတ်တိုက်ထားသလို ဒေါသဆိုတာ မြူတစ်မှုန်စာတောင် မရှိတော့။

တတ်လည်း တတ်နိုင်သည့် အဖေဟု စိတ်ထဲက မဲ့ပြီး ဝေဖန်လိုက်ပါ

သည် ။

အမေ့မျက်နှာသည် လည်း ခုမှ ပင် သက်မတစ်ချက်ချကာ ပြဿနာ
မီးတစ်စကို ငြိမ်းလိုက်နိုင်ပြီဟု စိတ်ကို ခုံးခုံးချလိုက်ပုံပင်။

အမေရယ် ဝိုင်း အမေ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မောလိုက်တာ။

ဝိုင်းရော ကျန်ရှိနေသေးတဲ့ သက်တမ်းတွေမှာ အမေ့လို အိမ်ထောင်
ဖက်မျိုးနဲ့ တွေ့ပြီး အမေ့လို ဒုက္ခခံနေရဦးမှာ လား။

ဟင့်အင်း ဝိုင်းကတော့ ဆင်းရဲတဲ့ ယောက်ျားဆိုရင်
လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ ဝိုင်းကိုချစ်တဲ့ သူဟာ ချမ်းသာတဲ့ သူပဲ ဖြစ်ရမ
ယ်။

ဝိုင်း ဆင်းရဲမှာ ကိုကြောက်တယ် အမေရယ်၊ ဝိုင်း ဒီထက်ပိုပြီး ဆင်း
ရဲတွင်းမနက်ပါရစေနဲ့ တော့။

ဘဝဆိုတာ ရောင်စုံပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်လိုပါပဲတဲ့ ။ အဲဒီဘဝတွေ
စုစည်းရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ရောင်စုံပန်းချီကားချပ်တွေထဲမှာ ဝိုင်းဘဝဟာ ကြ
ယ်လေးတစ်ပွင့်လို နေရာမျိုးမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ရှိချင်တာ။

နောက်ပြီး ဝိုင်းက သူများ တွေကို မော့မကြည့်ချင်ဘူး အမေ။ ဝိုင်း
ကသာ သူများ တွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ချင်တာ။ ဒါကြောင့် ဝိုင်း ဆယ်တန်း
စာမေးပွဲအောင်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာပေါ့။

***

အခန်း (၃)

"လေးလေး အာကာရော၊ ကျွန်တော် ဆေးရုံကပြန်လာတိုင်း အာကာကို မတွေ့ဘူး"

စန္ဒရာခုံပေါ် ဖုန်သုတ်နေသော လေးလေးကို မမေးစဖူး
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ တစ်အိမ်တည်းအတူနေပြီး
ဆေးရုံနှင့်ဆေးခန်းမှာ သာ အနေများ ပြီး ညမိုးချုပ်မှ သာ အိမ်ပြန်လာ
တတ်သော သူက အာကာကို မတွေ့တာကြာပြီဟု ပြောမိတာ သိပ်တော့
အဆန်းတကြယ် မဟုတ်။

"မင်းညီက သူ့သူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှ လျှောက်မလည်ရရင် ငါ့ကို
ကကြောင်ကျနေတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ အိပ်ချိန်တန်လို့
မှ ပြန်မလာရင် ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်လိုက်ရုံပဲ၊ အဝေးကြီးတော့ လျှောက်မ
သွားပါဘူး၊ ရပ်ကွက်ထဲက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်
ဆော်ကြောင်ရင်ကြောင် မကြောင်ရင် ဘိလိယက်ခုံ ဒါမှ မဟုတ် တစ်အိ
မ်အိမ်မှာ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ချက်တင်ထိုင်နေမှာ ပေါ့"

ပြီးစလွယ် ပြောတတ်သော ဦးလေးနှင့် လမ်းပေါ်မှ ကလေးကချေလို
နေချင်သော ညီကြောင့် ဝေယံမင်းသျှို သက်မတစ်ချက် ဟင်းခနဲချပြီး
လက်ထဲမှ အတာချီကွေ့ကို ရှိုးကွေ့မှန်ဖီရိပေါ် တင်လိုက်သည် ။

"ဒီကောင် ခြေလှမ်းတွေများ ပျက်နေပြီလား လေးလေး"

ညီ လမ်းမှားရောက်သွားမှာ ကို စိုးရိမ်မိသဖြင့် လေးလေးဆီမှာ ဘယ်လိုအဖြေမျိုး ထွက်လာမလဲ မေးကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ငါ့အမြင်တော့ ခြေလှမ်းမပျက်လောက်ပါဘူး၊ အဲဒါပေမဲ့ မင်းအမေ ပို့လိုက်တဲ့ ငွေဆယ်သိန်းကတော့ ကုန်ပြီလေ၊ ဒီကောင် ဘာတွေမဟုတ် တရုတ် လုပ်နေလဲ လေးလေး၊ တစ်ချက်လောက် စုံစမ်းကြည့်ပါဦး"

အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်ယူရမည်ဆိုတာ သိပေမယ့် မအားလပ်သော ကိုယ့်အချိန်တွေကထဲက ညီလေးအတွက် အချိန်အချို့ ကို ဖွဲ့ပေးဖို့ မစဉ်းစားမိ။

"ငါက ဘယ်နေရာသွားစုံစမ်းရမလဲကွ၊ မင်းညီက ငါးရှဉ့်လိုပဲ ဖမ်းရ ခက်ကခက်နဲ့၊ နောက်ပြီး ဟိုဆို ဒီရောက်သေးတယ်"

"ဒါများ လေးလေးရယ် သူ ဘယ်သွားမယ် ဘယ်လာမယ်ဆိုတာကို သူ အပြင်မထွက်ခင်ကတည်းက ကြိုပြီးမေးထားပေါ့"

"ဪ ဒေါက်တာဆရာဝန်ကြီးရယ် အဲဒါတော့ ခင်ဗျားလေးပြောမှ လား၊ စောစောက ပြောပြီးပြီလေ ခင်ဗျားလေး ညီတော်မောင်က ဒီဆိုရင် ဟိုရောက်ပါတယ်လို့ ၊ ကျွန်တော်မျိုးမှာ လည်း ဒီတူနှစ်ယောက်ကို ထိန်းကျောင်းလာရလို့ တူပါးလည်း ဝနေပါပြီ၊ ခုချိန်ထိ မိန်းမမရသေး တာပဲကြည့်"

ထွေလုံးတွေ ငေါ့လုံးတွေဖြင့် စကားနာထိုး လာပြီမို့ လေးလေးကို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဝေယံမင်းသျှို အခန်းထဲဝင်လာလိုက်သည်။ ။

ဒီကောင့်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။ ။ ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားသည်။ ။

လိုက်ရှာရအောင်လည်း ဒီဆို ဟိုရောက်သည့်ကောင်မို့ ဝေယံမင်းသျှို

အပင်ပန်းမခံတော့။ ညက ဂျူတီကျထား၍ မျက်လုံးတွေကလည်း ကျိန်းစပ်၍ လာသည် ။

အဝတ်အစားပင် လဲမနေတော့ဘဲ ခုတင်ထက်မှ ထိုးအပ်လိုက်သည် ။ မှောက်လျက်သားကြီးအိပ်ပြီးမှ ခေါင်းချက်ချင်းထောင် လာပြီး

"အိပ်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ရေအရင်ချိုးမှ ဖြစ်မှာ ပါ၊ ကူးစက်ဆေးရုံက ပြန်လာတဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ အိပ်ရာဝင်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး"

အိပ်ချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ကာ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားတွေချွတ်ပြီး ရေချိုးခန်း ဝင်ခဲ့လိုက်သည် ။

ရေပန်းခလုတ်မှ စီးကျလာသော ရေတွေက ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ အေးစက်သော အထိအတွေ့တွေဖြင့် ကျဆင်းလာသည် မို့ ရင်ထဲမှာ ရော စိတ်ထဲမှာ ပါ လန်းဆန်းသွားသည် ။

ထိုလန်းဆန်းမှုတွေနှင့်အတူ အာရုံထဲ ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လာသည် က ဒေါက်တာကံကော်ပွင့်၏ ငြိမ်းအေးသော အပြုံးတစ်ပွင့်။

လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး။

ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဖမ်းစားခြင်းခံရတာ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လိမ့်မည်။

***

"ဟေ့ကောင် ဂျွန်၊ မိုးရေ မဟုတ်ဘဲ ကန်ရေနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားကွ"

"မိုးရေမရှိတာကွ ဆေးဆိုင်မှာ ဝင်ဝယ်ရအောင်လည်း ဆေးဆိုင်က

ကောင်မလေးတွေ ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်"

"ဟာ အရေးထဲ ကောင်မလေးတွေ ရိပ်မိမှာ များ ကြောက်နေရသေးတယ်"

"မကြောက်လို့ ရမလား ဆေးထိုးအပ်ဝယ်လိုက် ဝမ်းစီစီဝယ်လိုက်နဲ့ ဆရာဝန်မဟုတ်ဘဲ ဆေးထိုးအပ်ဝယ်နေတော့ သူတို့ က ငါ့ကို ဆေးသမားလို့ ထင်နေပုံရတယ်"

ကန်ထဲမှ ရေတွေကို ဆေးထိုးပြန်နှင့် စုပ်ယူရင်း ဂျွန်ကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။ အာကာကတော့ ဂျွန်လိုမလုပ်ရဲ။ ကန်ရေတွေထဲမှာ မမြင်နိုင်တဲ့ ပိုးမွှားတွေရှိနေတာကို မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီးမထိုးနိုင်။

ဂျွန်ကတော့ လက်ဖျံမှာ ဆေးသွင်းရင်း မျက်လုံးတို့ မှေးစင်းလာသည်။ ဂျွန်ကိုကြည့်ပြီး အာကာပါ ဟိုကုတ် ဒီကုတ်ဖြင့် ယင်းထလာသည်။

"ကြယ်စင် ကြယ်စင်ရေ ကြယ်စင်"

ကိုယ့်နာမည်ခေါ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ဂျွန်ရော အာကာရော လန့်ဖျပ်သွားသည်။

"ဟေ့ကောင် လူ လာပြီကွ၊ မင်းပြောတော့ မင်းတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးက လူရှင်းတယ်ဆို"

"အေးကွာ အရေးထဲ ဘယ်ကကောင်မက ဘိလာရှာနေသလဲမသိဘူး"

ဂျွန် ဆေးထိုးခြင်းအလုပ်ကို မြန်မြန်လက်စသတ်လိုက်သည်။ ကျောင်းပျက်ကြီးထဲသို့ ကြယ်စင်နာမည်ခေါ်ပြီး ဝင်လာသော ဝိုင်းကိုမြင်သည်နှင့် လက်ထဲမှ ဆေးထိုးအပ်ကို ကမန်းကတန်း ဝှက်လိုက်ပြီး

"ဟင် ဝိုင်း နင် နင်က ဒီထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

ရွန်နှင့်အာကာကိုမြင်တော့ ဝိုင်း မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်ပြီး

"နင်ကရော ဒီကျောင်းပျက်ကြီးထဲမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေကြတာလဲ၊ နင်တို့ မဟုတ်တာ လုပ်နေကြတာမဟုတ်လား"

အကဲခတ်တော်လွန်းသော ဝိုင်းကိုကြည့်ပြီး အာကာ၏ ယင်းထနေသောစိတ်တွေပင် ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိ။ တော်တော်လှတဲ့ ကောင်မလေးပါလား။ ရွန်မှာ ဒီလောက်လှတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာကို ဘာကြောင့် ခုမှ သိရတာလဲ။

"ရွန် သူက ဘယ်သူလဲ မင်းအသိလား"

"ငါတို့ ရပ်ကွက်ထဲကပါ"

"မိတ်ဆက်ပေး"

"နေစမ်းပါဦးကွာ အရေးထဲ"

"နင့်အမေနဲ့ ငါသွားတိုင်မယ်၊ နင်တို့ ဒီမှာ မဟုတ်တရုတ်တွေ လုပ်နေကြတယ်လို့ "

"ဟာ ဟေ့ ဝိုင်း နင် မသိဘဲနဲ့ လျှောက်မပြောနဲ့ ၊ ငါတို့ သီချင်းဆိုကြဖို့ ဒီမှာ ဘော်ဒါတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ လာစောင့်နေတာ၊ နင်ကရော ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားလို့ ဒီနေရာကိုလာတာလား"

"အံ့မယ် နင် ရမ်းမပြောနဲ့ နော်၊ ငါ့မောင်ကို လာရှာတာဟဲ့၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်ဆော့နေလို့ ဒီမှာ များ ရှိမလားဆိုပြီး လာရှာတာ၊ ကြယ်စင်ကို တွေ့မိသေးလား"

"မတွေ့ပါဘူး၊ ဒီကျောင်းပျက်ကြီးထဲမှာ ငါတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်

ကံပဲ ရှိသေးတယ်။ ဪ နင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ
ငါ့သူငယ်ချင်း အာကာမင်းသျှံတဲ့ ၊ ဘောစိပေါ့ဟာ။ သူ့မိဘတွေက
နိုင်ငံခြားမှာ သူက ဒီမှာ နေပြီး သုံးချင်တိုင်းသုံး ဖြုန်းချင်တိုင်းဖြုန်းတဲ့
သူငယ်ချင်းကောင်လေး၊ အာကာ သူက ဝိုင်းတဲ့ ၊ ငါတို့ အိမ်ရဲ့ ဘေးအိမ်
မှာ နေတယ်"

ဝိုင်ထံမှ မပွင့်တပွင့် အပြီးနှင့်အတူ

"အေးပါဟာ ဒါဆို ငါသွားတော့မယ်၊ ကြယ်စင်ကို ထပ်ရှာရဦးမယ်၊
အဖေပြန်လာလို့ ခုလို လိုက်ဆော့နေရင် အရိုက်ခံရမှာ ဟဲ့"

အာကာအကြည့်ရဲရဲတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲသော
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်ဖြင့် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည် ။

"ဟာကွာ ဒီနေ့ ငါ အချစ်နတ်သမီးလေး တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရလို့
ဆေးမသွင်းရဘဲနဲ့ ကို ဖီးလ်က လာနေပြီ"

"မင်း ငြိချင်လို့ လား"

"အင်း"

"ဒါဆိုရင် လိုက်ပေါ့၊ အဲ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အဆင့်နဲ့ မင်းအဆင့်ကတော့
မိုးနဲ့ မြေနော်၊ မင်းအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ တော့ ရှော့ခံရှိနိုင်တယ်"

"အချစ်မှာ အဲဒါတွေမလိုပါဘူးကွာ၊ ငါ ဒီကအပြန် မင်းတို့ အိမ်ကို
လိုက်မယ်ကွာ"

"အိုကေ လိုက်ခဲ့ ရော့ ဒီမှာ ငါပိုတဲ့ ဟာ၊ မင်းဆက်သုံးလိုက်"

ဆေးလက်ကျန်ရှိနေသော ဆေးထိုးအပ်ကိုယူပြီး အာကာ
သူ့လက်မှာ ထိုးသွင်းလိုက်သည် ။

ခံစားမှုတွေသည် ဒီရေလှိုင်းတွေလို တရိပ်ရိပ်တက်ကာ တကယ့်ကို နတ်ဘုံဗိမာန်လေးကို ရောက်ရှိသွားသလိုပါပဲ။

နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးကိုယ်စီ မှေးစင်းကျကာ ဘာစကားမှ မဆိုဖြစ်တော့။

***

"မင်း ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ အာကာ"

အိမ်ပေါက်ဝက စည်းပြီးမေးသော ကိုကိုကို မြင်တော့ အာကာလန့် သွားသည်။ သူ ကလေးရိုက်နေတာကို ကိုကိုသိလို့ မဖြစ်။ ကိုကိုသိလျှင် ဓာမီတို့ ပါသိပြီး သူ့ကိုမြန်မာပြည်မှာ မထားဘဲ ဟိုကိုခေါ်လိမ့်မည်။

"သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ စာသွားကျက်နေတာပါ ကိုကို"

"ဘာ ဘယ်လို စာသွားကျက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘာစာကျက်တာလဲ"

"ကျွန်တော် ဆယ်တန်းပြန်ဖြေမလို့ ပါ ကိုကို၊ ဆယ်တန်းမအောင်မချင်း ကျွန်တော့်ဘဝက လူရာမဝင်သလို ခံစားရလို့ ဆယ်တန်းအောင်မှ ဖြစ်မယ်"

"မင်း တကယ်ပြောတာလား"

"တကယ်ပေါ့ ကိုကိုရ၊ ဟောဒီ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ စာအုပ်တွေတောင် ပါသေးတယ် မယုံရင်ကြည့်"

ကျောပိုးအိတ်ကို ပုတ်ပြနေသဖြင့် ဝေယံမင်းသျှံ ယုံသလိုလိုတော့ ရှိသွားသည်။ ညီလေးက ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ဆိုးပေမယ့် လိမ်တော့

မလိမ်တတ်။ ခုလည်း လိမ်ပြောမည် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ စိတ်က ယုံကြည်ချင်နေသည် ။

"အေးလေ ဒါ ဆိုရင်တော့ ကိုကို မင်းကို မဆူတော့ပါဘူး မင်း နားမလည်တာတွေ ကိုကိုပြော ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ ဒါဆို ညီ နားတော့မယ်နော်"

"ဪ အေးအေး"

အာကာ လွတ်ပြီဟူသော မချို့မချင်အပြုံးကို အစ်ကိုမမြင်အောင် ပြုံးပြီး လှည့်အထွက်

"ဪ ညီ ဒါနဲ့ မင်း ခုတစ်လော ငွေတွေအားလုံးသုံးနေတယ်၊ ဘယ်နေရာသွားပြီး ဘာတွေလုပ်ပစ်လဲ"

"တခြားနေရာမှာ အလကားဖြုန်းပစ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို ဟိုလေ ညီသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စပ်ပြီး ဂိမ်းဆိုင်လေး၊ ဖွင့်ထားလို့ ပါ၊ ကိုကို ကိုတိုင်ပင်ချင်ပေမယ့် ကိုကိုက မအားဘူးလေ၊ လေးလေးကိုလည်း မပြောဖြစ်ဘူး၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှ ပဲ ပြောတော့မယ်ဆိုပြီး နေလိုက်တာပါ"

ဆီလျော်သော အကြောင်းပြချက်တွေဖြင့် ယုံအောင်ပြောလိုက်သည် ။

အာကာမင်းသျှံဆိုတဲ့ သူဟာ ပညာရေးမှာ သာ သူများ နောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်သုံးပြီး လှည့်စားဖို့ ဆီလျှင် အင်မတန် ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ဆရာဝန်ကိုတောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငုတ်တုတ်မေ့သွားရမယ်။

ခုပဲ ကြည့်လေ ကိုကိုအကြည့်တွေထဲမှာ အပြစ်မြင်တာတွေ သံသယ

တွေ တစိုးတစိမှ မရှိ။ ပြောသမျှကို ယုံနေတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြင့် ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်။

"အေးလေ အဲဒီလို အကျိုးအမြတ်ရမယ့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုထဲမှာ အသုံး
ချထားတယ် ဆိုရင်တော့ ပြီးတာပါပဲ ညီရာ၊ ကဲ ကဲ သွားနားတော့ ကိုကို
လည်း ဆေးရုံက အလုပ်တွေပါလာလို့ စာဖတ်ခန်းထဲ ဝင်တော့မယ်"

"ဟုတ် ကိုကို"

နောက်ထပ် မေးခွန်းတွေထပ်မလာခင် အာကာ အခန်းထဲသို့ လှစ်ခ
နဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည် ။

အာကာနောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရင်း ဝေယံမင်းသျှို သ
က်မခပ်ဖျော့ဖျော့ ချလိုက်သည် ။

စီးပွားရေးနောက်ကိုပဲ သဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေသော မိဘတွေနှင့် တာ
ဝန်ဆိုသော အလုပ်တွေကြားထဲ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ပိတ်လှောင်နေ
သော အစ်ကိုဖြစ်သူထံမှ မေတ္တာတရား၏ နွေးထွေးလုံခြုံမှုကို မရရှာ
သော ညီလေး။ သူ့အနာဂတ်ကို သူ့ဘာသာသူ ပုံဖော်နေရသတဲ့ ။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ညီလေးရယ်။

***